

MOSTY

Královéhradecké diecéze

CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

ročník 8/ číslo 1 / únor 2024

Anketa Spiritualita mladých 3
Malý, velký misionář 5
Okolnosti mě přiměly přimknout se
k Bohu ještě těsněji 8



 KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církev československé husitské

1

Obsah

- 2 Editorial
- 3 Spiritualita mladých?
- 4 A potom se děj vůle Boží...
- 5 Malý, velký misionář
- 6 Vydávám se do hlubin bytí a rozpoznávám smysl života a věci kolem sebe
- 6 Spiritualita mladých?
- 7 Pár vteřin čistého zamyšlení
- 8 Okolnosti mě přiměly přimknout se k Bohu ještě těsněji
- 10 Spiritualita mladých?
- 11 Předávání víry je důležité a nesmírně obtížné
- 12 Kouzlo skautství
- 13 Jak jsem poznal duchovní rozměr ve skautingu
- 14 Spiritualita mladých?
- 15 Spiritualita mladých?
- 16 Pozvání k setkání v diecézi v roce 2024



Slovo úvodem



Moji milí,
původně jsem si myslel, že první číslo našich Mostů věnujeme především diecéznímu tématu, které pro tento rok patří dalšímu z výřtu ovoce Ducha svatého: DOBROTĚ a VĚRNOSTI. Mám za to, že je navýsost dobré držet se věmě toho, co jsme si předsevzali a plánované zvýrazňování témat daného roku uskutečňovat pro povzbuzení a inspiraci v každodenním životě. Při poradě s redakční radou jsme se rozhodli, že toto první číslo ale věnujeme spíše pohledu mladých lidí na toto téma. Ti nás jednou nejen nahradí, ale bezpochyby všem věkově zkušenějším už nyní mohou být inspirací a dobrým zdrojem pro pestré vnímání světa. Mezi lidmi bohužel vznikají různé bariéry a současně názorové rozdíly byly vždy spjaty také i s mezigeneračním pojetím. Což sice bývá přirozené, ale také to bývá i na škodu. Jistěže, v každé době platívá, že starší a mladší generace se dívá jedna na druhou tak trochu „skrz prsty“. Už za dávného Sókrata vyznělo: „*Naše mládež miluje přepych. Nemá správné chování. Neuznává autority a nemá úctu před stáří. Děti odmítají rodičům, srkají při jídle a tyranizují své učitele.*“ Proti tomu stojí a jako červená nit se dějinami lidí táhne myšlenka těch mladších, kterou shrnul John Lennon (či Jack Weinberg): „*Nevěř nikomu, komu je nad třicet.*“
Je však podle všeho nutně zapotřebí, abychom my všichni vystupovali z našeho generačního zařazení a připustili si, že se neobejdeme bez vzájemného obohacování. „*Vždyť naše poznání je jen částečné.*“ (1 K 13,9) Naše rozlišování dějů života není nikdy úplné, a navíc jistě platí, jak připomíná apoštol Pavel: „*Poznání však vede k domýšlivosti, kdežto láska buduje.*“ (1 K 8,1) Trvalým posláním církve je, že se snažíme o vzájemnou komunikaci. A tak věřím, že se

všichni rádi začtete do pohledu těch mladších, a zároveň už těch jasně samostatných osobností. Připravili jsme pro ně v Mostech mimo jiné i malou anketu SPIRITUALITA MLADÝCH, původně směřovanou jen na tři vybrané. Odpovídal na ni i můj synovec Jiří a já jsem si při čtení jeho odpovědí uvědomil, že bych chtěl znát odpovědi i mých dcer. A také jsem si říkal, že dost možná, by chtěli znát odpovědi svých dětí, nebo těch mladých, které duchovně vedou, i ostatní moji kolegové ve službě. Obeslal jsem tedy všechny duchovní v diecézi a pár odpovědí se nám vrátilo, tak je rádi všechny otiskujeme.

Spiritualita samozřejmě proniká do života všech lidí a nevyhýbá se ani mladým umělcům, jako je Matěj Hřaba, hledá ji také Luděk a nachází ji i malý misionář Filip. Jsem také velmi rád za rozhovor s Matějem Břeněm, jeho niterný pohled na těžké období, které prožíval, na sílu víry, která mu pomáhá. Věřím, že se také s chutí začtete i do vyprávění bratra a skauta Ondřeje Březiny, kde se dozvíte o cestě a dobrodružném pobytu v Jižní Koreji. V této souvislosti připojujeme článek od věčně mladého Čmeláka – bratra faráře Petra Vopálky o duchovní propojenosti skautu s křesťanstvím. A možná Vás překvapí, že sestra Františka Pospíšilová má v Mostech dva články na podobné téma. Na naši výzvu sepsala hned dva texty o duchovní péči mladých, za poutavé jsme je nakonec považovali oba. Připojuji také zprávu, že od ledna sestra farářka Františka pečuje už o dva své syny. Rádi gratulujeme a těšíme, co vše nám jednou oni poví a napíšou.

Bůh jim a Vám žehnej
Váš biskup Pavel

*Nebeský Otče, děkujeme, že nás v Kristu propojuješ,
učíš nás vážit si jeden druhého a vedeš nás, abychom uměli naslouchat.
Prosíme, dej nám sílu, ať dokážeme naslouchat druhým lidem
a především tobě. Spravuj svou církev svým Duchem.
Amen*

Spiritualita mladých?

Naše anketa má přiblížit několika otázkami dnešní postoje k náboženství, vnímání církve i současného světa očima mladých, kteří přicházejí do našich sborů Církve československé husitské.

Anne-Marie Filomena Suchodolová, 24 let. Studentka Univerzity Karlovy v Praze. Ráda jezdí na koni, plave, čte, v roce 2020 byla pokřtěna v náboženské obci Žamberk.



Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

Myslím, že se smysl těchto tří pojmů může skrývat i v maličkostech každodenního života. Dobrota může představovat úsměv kolemjdoucímu, pomoc prarodičům, či nezištně vykonat dobrý skutek, jako například pustit někoho sednout v MHD. Věrnost a naděje jdou podle mě ruku v ruce, neboť být někomu/něčemu/sám sobě věrný dává člověku naději a představu o jeho budoucnosti. Myslím, že obzvlášť v dnešní době jsou dobrota, věrnost i naděje hodnoty, kterých bychom si měli na druhých velice vážit a sami o ně usilovat.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Náboženství samotné vnímám jako něco, co se za poslední dobu velice mění. Smysl vidím například v tom, že mi udržuje v povědomí jisté historické události, zvyky a obyčeje, obohacuje mě třeba tím, že přijdu do kontaktu s milými a zajímavými lidmi. V dnešní zrychlené době vnímám jako pozitivum, že se člověk během nedělního dopoledne zastaví a má tak prostor zamyslet se nad svým životem a reflektovat své vlastní chování.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Okamžitě mi na mysl přichází naše komunita, kde se v uvolněné a přátelské atmosféře cítí každý vítán. Bratr Aleš se zaslouhuje o to, že mladí lidé srozumitelně dostávají odpovědi na veškeré své otázky. Ačkoliv je přístup našeho bratra Aleše velice moderní, nikdo nejsme ochuzen o tradiční církevní charakteristické prvky, které nám milou formou předává.

Které otázky by podle tebe měla církev řešit?

Stěžejní témata náboženství bývají neměnná po celá desetiletí, avšak s příchodem moderní společnosti se nabízí spousta aktuálních témat, která by šla pohledem církve a náboženství rozebírat. Konkrétně například homosexualita, rozvody, nebo lidská psychika patří mezi témata, která se v současnosti často diskutují a probírají.



Jiří Havelka, 2009. Navštěvuje základní školu v Českém Dubě, jeho zájmy jsou fotbal, florbal, kreslení a psí kamarád Rex.

Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

Pojmy, které když budeme alespoň zčásti plnit, tak přinesou lásku a radost do našich i cizích životů.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Jistě, náboženství nám může přinést do života jistotu pevné půdy pod nohama a zároveň nabízí klid v krušném období.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Nejet podle zadaných osnov při bohoslužbě, například komunikovat o Bibli s lidmi, kteří přijdou na bohoslužbu, ptát se jich, jak by vypadalo jejich „kázání“. Zpívat i zajímavější písničky (i klidně v jiném jazyce), které ožíví sbor.

Které otázky by podle tebe měla církev řešit?

Zmodernizování církve. Propagovat církev jako místo pro všechny bez ohledu na věk. Církev by neměla být viděna jako ta zlá, chamtivá církev z dob Jana Husa.



A potom se děj vůle Boží...

O výuce náboženství dětí a mládeže

Celý svůj život chodím na výuku náboženství, nebo jak vykazujeme do ročních formulářů, na duchovní péči o děti/mládež, ale názvů pro tyto hodiny na faře či ve škole je mnoho např. “základy křesťanství”, “poznáváme Bibli”, “kamarádi Bible”, “Broučci”, “klub KAKADÚ” (Křesťanský Klub Děti), apod. Pán Bůh to v mém případě zařídil tak, že jsem se z účastníka stala rovnou katechetkou – vyučující náboženství.

Tehdy v náboženské obci v Hradci Králové nebyl nikdo starší, kdo by měl čas se dětem věnovat. A tak opravdu mohu prohlásit, že chodím na výuku náboženství celý život. A je to super, protože ať jste děti nebo dospělí, vždycky se dozvíte a naučíte něco nového. Například mě děti naposledy ohromily, když jsme si povídali o Boží trojici, nápadem, že Pán Bůh je jako lego 3 v 1, tedy že ze stejných kostiček můžete postavit 3 různé věci (jedna podstata – tři osoby).

Vyučovat náboženství je jedno velké dobrodružství, krásně to ukazuje tento vtip:

Snaživý katecheta na vycházce do přírody vypráví dětem na téma dokonalost v přírodě. Vtom ho zasáhne stříkanec od náhodně letícího ptáka. Děti škodolibě spustí:

“Ale tohle zrovna moc dokonalé není, co?”

“Jak by ne,” odpoví pohotově katecheta, „představte si, že by létaly krásy!”

Děti vás kdykoli mohou překvapit čímkoli. A na vyučujícím je autenticky na to reagovat. Věřím totiž, že když zůstáváme před dětmi sami sebou, když to, jak se chováme, nejen to, co říkáme, odráží naši víru, můžeme semínka víry zasévat dál, a to je podle mého smyslu výuky náboženství.

A není to náhoda, že stejné jméno “Seménka” nesla i jedna z nejrozšířenějších učebnic v začátcích naší církve od Jaroslava Halbhubera. Je to odkaz k Ježíšovu podobenství o rozséváči, které vypráví o tom, že ne všechna zasetá semena skončí úrodou. A mé zkušenosti s předáváním víry dětem jsou podobné. Už se mi pod rukama vystřídal pár generací, ale ještě se mi nepodařilo, aby se všechny děti nechaly pokřtít a chodily pravidelně na bohoslužby a staly se aktivními členy církve. Vždy nastane období, kdy přestanou na kroužek chodit, kdy jejich dětská víra se má přerodit v dospělou, a vzdálí se. Jediná naděje je, když je jich více a mohou se ta setkání

proměnit z dětských na mládežová, ale jelikož jsou naše skupinky malé a věkově rozličné – málokdy máme šanci pokračovat s mládeží dál. K jejich vzdálení dochází i tehdy, když odejdou na studia do jiných měst, a potom se děj vůle Boží... A to je někdy tak těžké, nechat je jít. Ale zůstává naděje, že to, co bylo zaseto, si Pán Bůh v budoucnosti použije a přivede je zpět. Protože i to je má zkušenost, že když se setkáme s nějakou mezní situací ve svém životě, začneme hledat odpovědi, a když nám na faře či ve škole s katechetou nebo duchovním bylo dobře, vracíme se do církve jako domů.

V tomto ohledu je na ty, kdo učí náboženství, vlastně vyvíjen velikánský tlak, protože platí i opak. Když nás duchovní či katecheta zklame, neosloví, může to uzavřít i cestu k Bohu, ale ono to vlastně v menší míře platí pro nás pro všechny křesťany. Protože, když se o nás ví, že v Boha věříme a do kostela chodíme, hledající kolem nás většinou Hospodina podle našeho chování posuzují.

Vyučování náboženství dětí a mládeže je důležitou součástí práce naší církve, ale děje se málo. Je totiž velmi obtížné obstát v konkurenci všech dalších kroužků. Je těžké přesvědčit rodiče, že by děti měli, ať už do škol nebo na fary, posílat. Je těžké domluvit s řediteli škol otevření nepovinného předmětu na školách. A je těžké zaujmout děti, aby na “nábožko” rády chodily.

A přesto má smysl to zkoušet! Necítí-li se na to váš duchovní, zkuste to vy! I tady ale platí, že bez Božího požehnání je marné každé lidské namáhání, a tak je dobré začít se za to nejprve modlit. A věřím tomu, ne – vím to, protože jsem zažila na vlastní kůži, že Pán Bůh děti k zasévání semínek víry pošle.

P.S.: Ale modlila jsem se tři roky :)

FRANTIŠKA POSPÍŠILOVÁ
duchovní, nyní na mateřské dovolené

Malý, velký misionář

Filip Hajlich, 2011. K jeho zájmům patří hasičský kroužek, má rád angličtinu a ze všeho nejraději se stará o všechna domácí zvířata. Bydlí na Jivině u Mnichova Hradiště. Seznámili jsme se před pár lety v létě. Uklízela jsem tehdy v kapli na Jivině, dveře otevřené, oháněla jsem se koštětem, a v tom jsem za sebou uslyšela: „Dobrý den, můžu se podívat dovnitř? Bydlím hned vedle. Nedávno jsme se přistěhovali, ale tady u vás jsem ještě nikdy nebyl.“



Pozvala jsem nečekaného malého hosta dál a dali jsme se do řeči. Zajímal se o všechno, co v kapli uviděl – o staré harmonium i busty Mistra Jana nebo bojovníka Žižky. Vyptával se, co je za závěsem, a jestli v kamínkách, která tu máme, někdo topí. Se zájmem zjišťoval, co se v kapli dělá, že by taky někdy rád přišel. Bohoslužby se na Jivině konají nepravidelně a shodou dobrých náhod jsme se k nim brzy měli sejít. Měla jsem radost, když Filip v neděli opravdu přišel – chodí dodnes.

Bylo mu tenkrát sedm roků. Právě končil první třídu. Tak nečekaně a neformálně (byla jsem zaprášená a v montérkách) začalo naše dlouholeté přátelství, ba co víc, pro mě velká pomoc a služba. Od té chvíle jsem od Filipa mnohokrát slyšela: „Teto, nechceš s něčím pomoci?“ Měl za sebou sice teprve první ročník základní školy, ale uměl už dost dobře číst. Proto jsme se domluvili na čtení biblických textů. Rychle pochopil, co je třeba připravit před bohoslužbou. Rozdával polštářky na lavice a zpěvníky lidem do ruky, naučil se zvonit a v závěru dát zase všechno na své místo.

Jindy například bylo potřeba někam „umístit“ kupu vytrhaného plevele z předzahrádky. I s tím si Filip věděl rady. S pomocí ochotného tatínka všechno na kolečku převozili do výběhu slepic, které se o hromadu postaraly. V zimě volal, že odklidil spadlý sníh ze střechy, jindy zametl chodník nebo zavolal stav elektroměru, abych nemusela 40 kilometrů na Jivinu a zpátky kvůli povinnému odečtu. Byl, řekla bych, technickým dozorem, když jsme se jeden rok pustili do opravy fasády, hlásil, jak práce pokračují. A když byly osazené nové dveře, s důvěrou jsem mu předala jeden z klíčů od kapličky. Ten

se Filipovi hodil k uskutečnění skvělého nápadu. V obci Jivina ještě stále působí jednotřídka. Malá venkovská škola do páté třídy a Fildu napadlo pozvat své spolužáky ze čtvrté a páté třídy do kapličky. Byla jsem nadšená a chválila ho. Problém však byl, že jsem v den školní návštěvy nemohla přijet. „Teto, to nevádí. Ukážu jim kapličku sám,“ rozhodl Filip. A tak jsme se domluvili, že mu mailem pošlu pár slov k historii kaple a něco málo o naší církvi. Ať sám zváží, co spolužákům řekne. Z videa, které natočila jeho maminka Lucie, jsem pochopila, jak zbytečná by byla moje účast. Filip totiž vyprávěl jako ten nejlepší učitel. Zábavnou formou předával své vědomosti, do výkladu vložil hádanky, a dokonce si sám z internetu připravil povídání o prvním patriarchovi Karlu Farském. Děti odcházely spokojené, a Filipa napadlo pozvat k prohlídce kaple o prázdninách ještě účastníky příměstského tábora...


Letos začal můj kamarád a pomocník Filip jezdit do školy v Mnichově Hradišti. Má mnohem méně času, vždyť je už na druhém stupni, ale i tak se dál stará o kapli a její okolí. Když se před Vánoci stalo to velké neštěstí na pražské filosofické fakultě, sám od sebe zavolal: „Teto, můžu v poledne zvonit v naší kapličce?“ No řekněte, není to pravý misionář?

KATEŘINA HAVELKOVÁ
farářka Český Dub, Bakov n. J.,
Mnichovo Hradiště, Mimoň



**MILOVANÍ, NYNÍ JSME DĚTI BOŽÍ; A JEŠTĚ NEVYŠLO NAJEVO, CO
BUDEME! VÍME VŠAK, AŽ SE ZJEVÍ, ŽE MU BUDEME PODOBNI,
PROTOŽE HO SPATŘÍME TAKOVÉHO, JAKÝ JEST.**

1. J 3,2



Vydávám se do hlubin bytí a rozpoznávám smysl života a věcí kolem sebe

Matěj Hraba, 2004 v Jičíně. Nyní žije ve Vrchlabí a je studentem 3. ročníku oboru Užitá malba na SUPŠ v Praze.

Po několika letech strávených na gymnáziu jsem se rozhodl věnovat se své hlavní životní náplni a tou je výtvarné umění. Ke studiu oboru Užitá malba jsem nastoupil na Střední umělecko-průmyslové škole v Praze na Žižkově. Aktuálně studuji třetí ročník a po maturitě bych rád pokračoval ve studiu malby na vysoké škole.

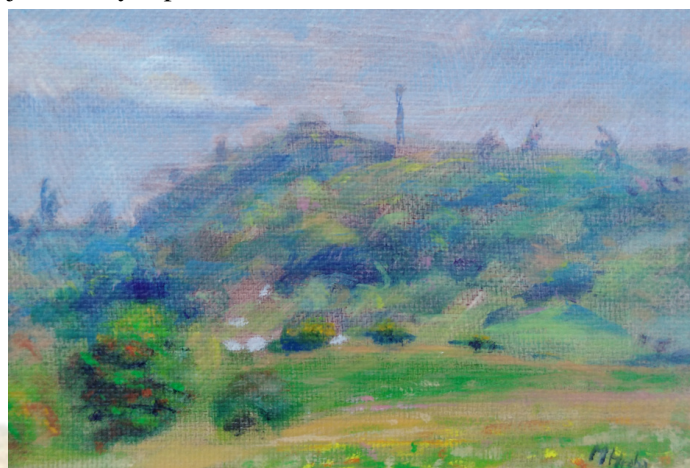
Ve své tvorbě se zabývám především uchopením dění, aniž bych se vázal na popisné zobrazení struktur. Oproštění se od vnějších podob mi dovoluje zabývat se prožitky v kontextu vnitřního světa a nikoli obrazu, který si sám utváří mozek, aby se lépe orientoval v množství informací.

Témata, kterými se zabývám, jsou často velmi abstraktní, přesněji řečeno, surreální. Nazvat mé práce abstraktními by bylo velice snadné, avšak nepřesné. Čistě abstraktní totiž nejsou. Podmínkou abstraktní malby je plošnost, zjednodušenost, stylizace a omezení se na základní tvarotvorné prostředky. Na svých obrazech se však zabývám pravým opakem – prostor nezplošťuji, nýbrž rozvíjím. Tvarovost nestylizuji, avšak vyvíjím svou vlastní, vycházející ze studia pohnutek odehrávajících se na hraně vědomí a nevědomí. Věřím, že tvary, které vycházejí z tajemné hranice toho, co si myslím, že vidím a toho, co si myslím, že vidět nemohu, jsou více skutečné a reálné.

Reality se nezříkám, naopak ji nechávám obrazy prostupovat. Jedním z hlavních proudů mé inspirace a vlastně i zájmem jako takovým, je rovněž krajina. Krajinomalbě se věnuji klasickým způsobem, avšak beru ji i jako rámeček uvažování.

Křesťanská spiritualita má na mou tvorbu velký vliv. Celá moje dosavadní výtvarná cesta je do velké míry definována duchovní formací.

Čistě religiózní motivy však příliš nezobrazuji. Nejvíce jsem se o to pokoušel ve svých úplných začátcích. Brzy jsem však vycítil, že moje cesta vede skrze nahlížení skutečnosti v kontextu transcendence – přesahu, který jsem rozpoznal v životě víry. Křesťanství mi otevřelo cestu jak k hledání a vnímavosti, tak k nacházení úhlu pohledu na stvoření, život i sebe sama. Předznamenalo moji touhu vydávat se do hlubin bytí a v nahlížení skutečnosti rozpoznávat smysl života a věcí kolem sebe. O to se snažím ve svém díle, cestami, které jsem se výše pokusil naznačit.



Spiritualita mladých?

V anketě SPIRITUALITA MLADÝCH odpovídala **Eva Brestovanská, 21 let.** Studuje Husitskou teologickou fakultu, navštěvuje biblické hodiny v Liberci.

Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

Slova, která by se nikdy neměla stát frázemi. Čím víc se budou používat a vyvstávat nám na mysl, tím jejich síla poroste.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Náboženství má určitě smysl v každé době. Dějiny nikdy nebudou bez náboženského kontextu plně dávat smysl. A jak chceme pochopit, kým jsme, bez toho abychom pochopili, čím jsme byli tvořeni a zformováni? Náboženství a víra obecně nás zasazují do světa, dávají nám jistotu a našemu životu smysl. Dnes jako kdy jindy nabízí náboženství možnost nalézt sám sebe a nalézt kam patřím.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Moderní církev je přitažlivá církev, je, pokud dovolíte, pro lidi sexy. Moderní církev je odvážná a nebojí se žádnou z těchto věcí o sobě přiznat. Dnešní lidé se taky nebojí prosadit se, být na sebe pyšní. A pokud jsme takoví my, jaká jiná může být církev, než taková jako její lidé? Církev je přesně jako oni. A nebo se může moc přetvařovat...

Které otázky podle tebe by měla církev řešit?

V současné situaci je velice naléhavou otázkou úbytek věřících. Pokud začneme u této první a budeme se věnovat tomu, proč se dnes tolik lidí nazývá ateisty, i když podle mě jsou jen lidmi bez konkrétního vyznání, hned máme otázek k řešení spoustu. Proč tak velké procento populace má nutkání se razantně proti církvi a náboženským směrům vymezovat? S kterými jejich otázkami nejsme momentálně schopni držet krok? Je to otázka přístupu k ekologii, k větší individualitě a osobní svobodě volby, či otázka zlepšení mezináboženského dialogu?

Použij tu volně slova z Hovorů s TGM: "když se mění svět, musí se bůh měnit s ním." Kromě úcty k vývoji společnosti ale stále musíme mít na paměti ještě jednu úplně stejně hodnotnou úctu – úctu k tradici a k tomu, na co přišly ty tisíce moudrých lidí před námi a jaký poklad nám uchovali. A tak se největší otázkou stává, jak zvládnout být aktuální a zároveň si nadále udržet to, co nás vždy činilo námi.

Pár vteřin čistého zamyšlení

Jmenuji se Luděk Hamerník a je mi 20 let. Momentálně studuji první ročník na Husitské teologické fakultě UK, konkrétně tedy obor Náboženství a základy společenských věd se zaměřením na vzdělávání. V životě mě obecně baví interakce s lidmi, což byl i důvod k výběru mého studijního oboru. Zároveň mám ale rád i chvílky, kdy si doma mohu sám odpočinout.



Ludku, vy jste před časem natočil video, v němž otevřeně mluvíte o svých pocitech. O dobrých, ale i negativních skutečnostech, které provázely váš dosavadní život. Co vás, jako mladého člověka vedlo k takto otevřené zpovědi?

V rámci celé naší generace si už delší dobu všímám častých střetů s různými životními nesnázemi, a rozhodně nejsem jediný, kdo si toho všímá. A v určitou dobu se tohle začalo dít i lidem v mém nejbližším okruhu, což mě dovedlo k tomu, abych se otevřel a řekl jim, jakou zkušenost mám už za sebou já.

Velké části z nich to nějakým způsobem pomohlo. Vědí, že je někdo, kdo je alespoň částečně může pochopit a vyslechnout. Časem mi začalo docházet, že to pomáhá i mně samotnému, protože díky takovým upřímným rozhovorům začíná svět a život být pro člověka více uchopitelný a méně komplikovaný.

Jste studentem Husitské teologické fakulty, na níž, mimo jiné studujete i náboženství, včetně židovství, křesťanství a islámu. Co pro vás vůbec náboženství znamená?

Já sám za sebe nejsem věřící, ale už od mala mě různá náboženství fascinovala. Často jsem koukal na dokumentární filmy, mnoho z nich bylo například o egyptském náboženství, které jsem také zahrnul do svého studia. Řekl bych, že v dnešním světě a běžném lidském

životě je poměrně dost silně cítit absence náboženství nebo nějaké jiné formy víry. Dříve byl nad člověkem Bůh/bohové, a to co se nám dělo, byla jeho vůle a nedalo se s tím prakticky nic dělat. Dnes víru ze svého života mnoho lidí odstranilo, a najednou jim nějaká vyšší síla, která by byla nad nimi, chybí. Možná i to může být příčinou častých depresí v dnešní době.

Žijeme ve světě, který se velmi dynamicky rozvíjí. Je rychlý, těkavý, snad i uspěchaný. Jak se vám v takovém světě žije? Co na něm vidíte dobrého a co byste, kdybyste mohl, změnil? Jaká je vaše vize „lepšího světa“?

Problém v dnešní době je, že si mnoho lidí nedokáže nebo dokonce ani nechce najít čas na to, aby se zastavili a zamysleli nad tím, čeho všeho by si měli vážit a mít z toho radost. Nedávno jsem šel pěšky domů a z ničeho nic jsem si uvědomil, že mi dělá radost to, že jsem prostě venku. Těch pár vteřin čistého zamyšlení mi zlepšilo náladu na zbytek dne, nic mě to nestálo a nepřijde mi, že by mi mezitím svět někam utekl. Ano, svět je rychlý, až moc rychlý, ale to neznamená, že s ním za každou cenu musíme držet tempo. Je třeba vnímat i ty běžné věci jako to, co nám může dělat radost a pokusit se dosáhnout nějakého dalšího seberozvoje.

Děkuji za rozhovor.

MARTIN CHADIMA, vikář



Okolnosti mě přiměly přimknout se k Bohu ještě těsněji

Matěj Břeň, ročník 2003. Po prvním stupni základní školy absolvoval trutnovské osmileté gymnázium, nyní studuje na Fakultě stavební ČVUT v Praze, obor Architektura a stavitelství. Je členem trutnovské náboženské obce CČSH.

Matěji, nedávno ses stal kmotrem Vilému, synu svých přátel – vedoucích z tábora. Co se ti honilo hlavou, když tě jeho rodiče o kmotrovství požádali? Jak velký závazek to pro tebe byl, pokud byl?

Když jsem se dozvěděl, že bych se měl stát kmotrem, zrovna jsem ležel v hradecké nemocnici a běhal na záchod častěji, než by mi bylo milé. Měl jsem zrovna o 18 kg méně než dřív (přišel jsem o čtvrtinu své původní váhy). Že by si mě mí drazí přátelé přáli za kmotra pro svého druhého syna, jsem se dozvěděl asi dva týdny poté, co jsem po 10 dnech výživy jen hadičkou začal zase normálně jíst.

Ani takhle detailní uvedení do kontextu zřejmě nestačí, abych popsals, jak neuvěřitelným impulsem pro mě tahle zpráva byla. Nešňerovy od chvíle, kdy jsem je coby táborník mezi druhou a třetí třídou poznal jako táborové vedoucí, mám ze srdce rád, a když mě o kmotrovství požádali, pocítil jsem neuvěřitelné štěstí. Dobře to asi vystihnou, když řeknu, že jsem to nevnímal, jako že mě Honza s Janou o něco žádají, ale jako že mi nadělují obrovský dar – že mě v podstatě berou do rodiny a přejí si, abych se stal tím, v kom bude mít jejich syn (a samozřejmě i další dvě jejich dítky) zastání a zázemí, když to nepůjde u nich, ať už z jakéhokoli důvodu. Vnímám to jako velkou poctu, že tu pro Vilka mohu být, i když se s novou rolí teprve sžívám a stále se učím.

Přijde mi, že víru máš v sobě odjakživa. Uvědomuješ si okamžik, kdy jsi začal vnímat, že nad námi „asi něco“ je?

Na okamžik, na nějž se ptáš, si nevzpomínám, proto ti bohužel nedokážu odpovědět. Než jsem přišel na svět, nechal jsem své rodiče dlouho čekat. Když jsem se nad nimi konečně ustrnul a uráčil jsem se narodit, mamka pocítila potřebu za to štěstí spolu s taťkou Bohu poděkovat tím, že mě nechají pokřtít, a tak nejen poděkují, ale zároveň mě svěří do Božích rukou. Rodiče ale nechtěli, aby se pro mě křest z jejich rozhodnutí stal závazkem. Abych se, až zjistím, co a jak, mohl sám rozhodnout, jestli budu aktivním členem církve, nebo ne. V otázce mého křtu sehrál zásadní roli Tomáš Karel, který byl v Trut-

nově novým farářem. Když s mamkou probral okolnosti mého křtu, napadlo mamku: „A co můžu udělat pro to, kdybych chtěla pokřtít já?“ načež jí Tomáš odpověděl jednoduše: „Chtít.“ Byli jsme tedy pokřtěni společně. Rád dávám k dobrému, že jsem první dítě, které Tomáš v Trutnově pokřtil. Já a o trochu později i můj mladší brácha jsme pak pravidelně chodili na tzv. Klufardu, kde pro nás Tomáš připravoval skvělý program a vyprávěl nám úchvatné příběhy. Jako trochu starší jsme začali jezdit na víkendovky, jež Tomáš připravoval někdy sám, někdy společně s Davidem Smetanou, Františkou Pospíšilovou a dalšími. Jako školák jsem pak začal jezdit na tábory, opět s Tomášem a s Davidem, a ještě o trochu později s nimi na vodu do Polska.

Celým tímto vyprávěním se jako červená nit lanem táhne moje víra v nadpřirozeno, kterému my křesťané říkáme Bůh. Vděčím za ni Tomášovi s Davidem, ale v zárodku především své mamce, která se mnou o spiritualitě mluvila odmalička. Ráda vzpomíná, že jsem jí jako malý před spaním vždycky popisoval, jak je dnes oblečen můj anděl strážný. Prý jsem ho tehdy viděl.

K víře tě zprvu vedli tedy tví rodiče...

Ano, především mamka, ale podotýkám, že víra u nás není totéž jako chození na bohoslužby. Bohoslužbou vždycky končily víkendovky, které jsem miloval, ale jindy jsme v neděli na faru nechodili. Mamka se sice nechala pokřtít, ale liturgie ji neoslovuje, nepomáhá jí, abych tak řekl, napojit se. Proto začít chodit na bohoslužby bylo moje vlastní rozhodnutí, když už jsem byl poměrně zkušený táborník. Připadalo mi skvělé, když jsem zjistil, že můžu Tomáše vidět nejen na víkendovkách a táborech, ale každý týden.

Tvůj táta je úspěšný plavecký trenér a manažer. Byla jeho profese znát na tvé a bratrově výchově?

Asi nejdůležitějším přínosem taťkovy profese pro naši výchovu je sportovní duch, férovost a vědomí, že chce-li člověk něčeho dosáhnout, musí pro to vystoupit z komfortní zóny a zabrat. Pak taky jednoduše to, že nás

naučil plavat, čemuž se sice aktivně ani jeden z nás nevěnuje, ale když je to třeba, umíme to dobře. Já jsem se teď k plavání vrátil i v rámci rehabilitace po nemoci. Rád bych taky zmínil, že štípat dřevo, sekát trávu a sušit seno mě taky naučil on.

Jaké jsi měl dětství?

Dětství jsem měl (a stále mám) nádherné! Měli jsme se Štěpou velkou výhodou, že kvůli nám mamka odešla ze školství, začala podnikat a díky tomu s námi mohla dlouho zůstat doma. Obdivuji, jak to dokázala zvládnout (byl jsem vždycky dost suverénní a mamka mi dokázala nastavit jasné hranice). S taťkou to vlastně měli dobře rozdělené – ona nás vedla ke kultuře, taťka ke sportu. Od mala jsme chodili na koncerty a do divadla, jezdili jsme po hradech a zámcích, byla to mamka, kdo nás přivedl do ZUŠ, která byla až do maturity mým druhým domovem.

Naprosto zásadní pro mé dětství byly už zmíněné akce s Tomášem. Bez víkendovek a táborů, kde jsem se naučil vázat uzly, rozdělovat oheň, ale taky se modlit a přemýšlet o Bohu, kde jsem našel svou lásku k přírodě, které si jako lidstvo pramálo vážíme („Cti otce svého i matku svou“ nemusí mluvit jen o rodičích, ale taky o Otci nebeském a Matce zemi), kde jsem získal mnoho přátel, které považuji za nepostradatelnou součást svého života, bych dnes byl někým podstatně jiným.

Jsi spolupořadatel letních táborů pro děti, připravuješ v týmu setkání mládeže Královéhradecké diecéze. Proč vedeš děti, mládež v naší církvi? Co tě k tomu vede?

Mám-li být upřímný, dělám to jenom proto, že už jsem příliš starý na to, abych jezdil jako účastník. Přiznávám se bez mučení, že to nevnímám jako nějaké poslání nebo zásluhu, dělám to prostě proto, že mě to baví. Na každé takové akci mám samozřejmě snahu vést své následovníky k Bohu, k přírodě, která je jeho dílem, a ke skautským a sportovním hodnotám, ale mou primární motivací je popravdě to, že mně samotnému dělá dobře strávit týden pohybem v přírodě, že mě osobně baví ten program vymýšlet a připravovat, a je-li to možné, taky se ho účastnit. Jsem přesvědčen, že když děti na tábore vedu svým nadšením z tábora samotného a já sám si ho užívám, předávám jim mnohem víc, než kdybych to bral jako poslání a závazek, případně třeba jako brigádu, a dělal to tak nějak nuceně, uměle.

Ano, je to tak a řekla bych k tomu, že rád činíš lidem radost a rád je děláš šťastnými. Ostatně je to znát i ze tvého zpívání ve sboru Police Symphony Orchestra...

Máš pravdu, že rád dělám druhým radost, ať už nějakým dárkem, pěknou táborovou hrou, koncertem nebo tím, že vezmu kytaru a potěším posezení svým skromným hudebničením. I nyní se ale musím přiznat, že hudbě jsem se vždycky věnoval také primárně proto, že dělá radost mně samotnému. Když je té radosti v hudbě tolik, že ji všechnu „nespotřebuji“ sám, ale zbyde ještě na diváky, je to „jen“ skvělý bonus. Jako důkaz snad poslouží, že mi

písnička udělá stejnou radost, ať ji zpívám ve skvělém trutnovském UFFU, nebo doma ve sprše. Moje účast ve sboru Police Symphony Orchestra loni na podzim skončila, ale byla pro mě důležitou životní zkušeností a velkou radostí. Stejně tak bych ale rád zmínil Smíšený pěvecký sbor Kácov, jehož jsem nyní kvůli studiu v Praze pasivním, ale přesto hrdým členem. Stejně jako PSO je to parta srdcařů, které ale nespojuje jen hudba, nýbrž i pevná osobní přátelství. Ze zkušenosti tvrdím, že sbor složený z amatérských srdcařů, kteří se mají vzájemně rádi, potěší diváka mnohem víc než sbor profíků, kteří sice zpívají dokonale vedle sebe, ale nesouzní, protože se třeba vzájemně ani neznají.

S nadsázkou se někdy říká, že hudba je výborným dopravním prostředkem k Bohu...

Kdesi jsem narazil na myšlenku, že hudba je řečí andělů. Podle mě je tomu skutečně tak, protože hudba jako taková nepůsobí na náš rozum, ale na naši duši. Brnká na naši vnitřní harfu a budí různé emoce. Někdy člověka ukolébá, jindy mu vyslechnutá melodie nedovolí usnout. Hudba dokáže naštvat i uklidnit, umí ublížit i uzdravit. Jsem zastáncem názoru, že ta nejlepší díla, která přežila staletí, nemají původ ve svých autorech, ale že tito lidé, které označujeme za génie, jen zapsali, co skrze ně přišlo od Boha.

Opět se vrátím ke svým milovaným táborům, když zmíním, že hudba není jen cestou člověka k Bohu, ale taky člověka k člověku – působí na všechny bez ohledu na mateřštinu. Neznám větší pocit sounáležitosti než společný zpěv. A zpívá-li skupina lidí, kteří se u toho třeba drží za ruce kolem táborového ohně, má pro mě zpívaná modlitba ohromnou sílu.

Loni jsi prožil hodně náročné životní období, mnoho lidí na tebe myslelo v modlitbách. Dotkl se nějak tento čas tvé spirituality?

Ano, velmi. V tom nejtěžším stavu jsem jen ležel a modlil se k Bohu. Prosil jsem, aby mi pomohl, a děkoval mu, že mě neopouští a vede mě tím temným tunelem za ruku.



Když jsem o tom mluvil se Zuzkou Kalenskou, překvapila a potěšila mě zároveň, když ocenila, že mě těžká situace přiměla přimknout se k Bohu ještě těsněji, nikoli se na něj hněvat, nadávat mu a odklonit se od něho, jak to prý mnoho lidí v podobných situacích udělá. Do té chvíle mě taková možnost opravdu ani nenapadla.

Rád bych využil této příležitosti k poděkování lidem, kteří měli na mou spiritualitu v tomto období klíčový vliv. Považuji za úžasné, jak se v modlitbě za mé uzdravení dokázali spojit husité z Trutnova, Úpice, Rtně v Podkrkonoší, Červeného Kostelce, Hradce Králové, ale třeba i z Mariánských Lázní, ať už jsme se někdy setkali, anebo se v životě neviděli. V čele všech těchto bratří a sester patří obrovský dík v Podkrkonoší Tomáši Karlovi a Davidu Smetanovi, v Hradci Králové tobě, Jani, s Pavlem a v Mariánských Lázních Zuzce Kalenské, kteří jste mi všichni poskytli duchovní útěchu a podporu. Modlitby společně s vámi, když jste mě navštívili v nemocnici, pro mě byly nesmírně silné a modlitby věřících, které jste o modlitbu za mé zdraví prosili na bohoslužbách, jsem vnímal jako ohromný dar. Děkuji!

Nerad bych opomenul taky Jitku Bartošovou, manželku tařkova bratrance, která je andělem v lidském těle, a Jana Macháčka, rodinného přítele, jenž umí v člověku číst jako v knize. Oba tyto lidi mi pomohli začít hledat příčinu své nemoci nikoli v hmotném světě, ale v tom duchovním a odevzdat vše, co nemohu sám vyřešit, do Božích rukou. I jim patří obrovské díky!

Jsi vášnivý čtenář, na co se v budoucnu (kromě skript) chystáš a proč?

Kromě křesťanské spirituality jsem se začal zabývat i spiritualitou obecněji – když píšu tyto řádky, dočítám *Moc přítomného okamžiku*, což je kniha, která zásadním způ-

sobem změnila můj pohled na svět. V této oblasti se chystám na knížky jako jsou *Čtyři dohody* nebo *Celestinské proroctví*. S přestávkami se také rád vracím k Bibli – jak kvůli sobě samému, tak kvůli táboru, který letos bude hodně vycházet z evangelií.

V červnu, kdy jsem se cítil poražený a nevěděl, co dál, mě hodně oslovil *Alchymista*, což je příběh o neuvěřitelné cestě mladého pastýře za pokladem, jež spatřil ve snu. Cestou se mnohokrát mohl před překážkou otočit a vrátit zpět ke svým ovcím, ale nikdy se nevzdal – natolik věřil svému snu. Tím jsem se dostal k beletrii, kterou miluji ze všeho nejvíc, protože čtení je pro mě především zábava. Loni mě uchvátila *Nesnesitelná lehkost bytí*, proto jsem si od Ježíška přál další Kunderův titul – *Žert*. Taky brzy přečtu poslední díl *Kosmické trilogie*, což je málo známé sci-fi z pera C. S. Lewise, autora slavných *Letopisů Narnie*. Tato trilogie je rovněž velmi duchovně laděná, není to lehké čtení, snad i proto v současnosti nevychází. Třetí sektor mé četby tvoří poslední rok knížky v angličtině. Všem bych rád taky doporučil knížky německého lesníka Petera Wohllebena, v čele s *Tajným životem stromů*.

Máš nějaké své motto, kterým řídíš své kroky?

Dříve to snad bylo přísloví „líná huba – holé neštěstí“, kterým se do jisté míry řídím i dnes, ale v mnohem větším souladu s protichůdným příslovím „mluviti stříbro, mlčeti zlato“. Musím se ale přiznat, že neaktuálnější je pro mě motto, které vzniklo v souvislosti s mými zdravotními potížemi a jehož se snažím držet jak doslovně, tak v přeneseném významu. Za jeho vulgaritu se omlouvám: „Hlavně se z ničeho nepo**at.“

**Děkuji za rozhovor
JANA PECHANCOVÁ**

Spiritualita mladých?

Jsem Emílie Klásková, je mi 24 let. Vystudovala jsem Střední pedagogickou školu v Litomyšli. Teď pracuji jako prodavačka v obchodě s oblečením. Ráda čtu, zpívám a hraju na klavír a flétnu.

Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

I když si to ne vždy uvědomuji, jsou každodenní součástí mého života.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Určitě má náboženství smysl. Stále člověku ukazuje směr, kterým by se měl dát. I když jsou různé cesty, cíl je stejný. Dává víru v to, že i v těžkých chvílích nejsme sami. A jistotu, že život má smysl.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Moderní církev podle mých představ je společenství lidí, kteří se stále setkávají na živo, tváří v tvář. Je zde přátelské prostředí, ve kterém probíhá mezigenerační diskuze. Otevřeně se mluví o problémech, lidé si vzájemně naslouchají a hledají společná řešení.

Které otázky by podle tebe měla církev řešit?

U této otázky budu konkrétně mluvit o naší církvi. Je pravdou, že v našich sborech je velmi málo zastoupena mladší generace věřících. Některé sbory opravdu "odumírají" a to může mít silný psychický vliv na faráře, kterých v posledních letech nepřibývá tolik, kolik by bylo potřeba. Proto otázky týkající se budoucnosti naší církve jsou za mě nutné. Co můžeme udělat, abychom to změnil? Věřím, že společně dokážeme najít řešení.



Na anketu odpovídají společně sestry **ANDREA, 17 let** – učí se kuchařkou a číšnicí na Obchodní akademii a střední odborné škole cestovního ruchu v Chocni a **KRISTÝNA, 16 let** – učí se automechaničkou na střední škole technické ve Vysokém Mýtě. Mají dva starší a čtyři mladší sourozence, patří do náboženské obce CČSH v Litomyšli.



Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

Dobrota je spojená s ochotou k pomoci, s konáním dobrých skutků. **Věrnost** znamená být někomu věrný, nezahnout mu, nepodvést ho, neoklamat. **Naděje** – v něco doufat.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Ano. Učí člověka modlitbě, obracet se k Bohu, třeba při zkouškách ve škole.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

V kostele by mělo být větší teplo a více květin (smích). Měla by mít víc aktivit pro děti, buď souběžně s bohoslužbou, anebo děti víc do bohoslužby zapojit.

Které otázky podle tebe by měla církev řešit?

Měla by se víc snažit oslovit děti a mladou generaci (při vstupu do kostela by ale mladí měli odložit své mobily do košíčku). Měla by pro ně konat víc akcí, jako jsou např. výlety s táborníky.



Předávání víry je důležité a nesmírně obtížné

Katechetika – teologicko-pastorační disciplína, termín, který se používá pro výuku náboženství. Odtud označení katecheta – vyučující náboženství. Katechetiku můžeme teoreticky rozdělit do tří oblastí: **formální katechetika, materiální katechetika a fundamentální katechetika.**

Formální katechetika

Formální katechetika se věnuje vyučovacímu procesům a postupům. Zjednodušeně řečeno, jak se vyučuje, jak k Pánu Bohu děti přivádíme. Patří sem všechny možné způsoby setkávání: dětské bohoslužby, vyučování ve škole, kroužky na faře, tábory, výlety, víkendová setkání. Také sem ale patří metody vyučování, vyučovací formy a struktura jednotlivých setkání.

Materiální katechetika

Katechetika materiální zahrnuje účastníky vyučovacího procesu, vyučovanou látku i materiály, ze kterých děti i vyučující mohou čerpat. Zjednodušeně řečeno odpovídá na otázky: Kdo je učen? Kdo učí? Co se učí? A z čeho se učí? Vyučovány mohou být děti i mládež všech věkových kategorií. Vyučují většinou duchovní. Předávají se biblické příběhy, základy víry, církevní dějiny, církevní písně a praktická zbožnost. K nejnovějším materiálům patří učebnice Kořínky víry a i naše diecéze vydala mnoho materiálů: 3 zpěvníčky, omalovánky a pracovní listy: *Jak to začalo.*

Fundamentální katechetika

Ta by měla odpovídat na otázky: Co si od katechetické práce Církev československá husitská slibuje? Co je jejím

úkolem, cílem, funkcí? Zjednodušeně řečeno odpovídá na otázku „proč?“ Odpověď na tuto otázku je široká. Na prvním místě jde samozřejmě o setkání s Pánem Ježíšem a o zasetí semínek víry. Na dalších místech pak jde o předání informací (biblických příběhů a dalších látek – viz výše), o náboženské prožívání – např. o účast na svátostech, o radost ze společenství a o správné jednání.

Jaká je praxe?

Rudolf Horský v roce 1955 v *Úvodu do katechetiky* napsal: „Dnes není téměř ani jediné náboženské obce, kde by nebyla duchovní péče konána.“ To dnes už bohužel neplatí. Náboženských obcí, kde se pravidelně děti či mládež setkávají, je i v naší diecézi menšina. Také skupinky, které na farách dáme dohromady, jsou malé a věkově velmi rozmanité (třeba i rozpětí 7–15 let). To má samozřejmě nejen své záporné, např. obtíž zaujmout všechny najednou, ale i klady, že každého účastníka opravdu poznáte a můžete vytvořit vztahy, které jsou opravdu blízké.

Rozšíření

Předávání víry dětem a mladým lidem je důležité, ale také nesmírně obtížné. Ne každý duchovní cítí, že na to má buňky a svůj pracovní čas raději věnuje aktivitám, ve kterých se cítí silnější v kramflecích, kde se cítí potřebný. Pracovat s dětmi, ale nemusí jen faráři a duchovní, můžete to zkusit i vy. Stačí malá skupina i třeba jen dvou dětí, nadšení a modlitby – hodně modliteb! S nadějí, že kdo prosí, dostává (Mt 7,8).

FRANTIŠKA POSPÍŠILOVÁ

Kouzlo skautství...

Ondřej Jiří Březina, 2009. Student hradeckého Gymnázia Boženy Němcové, zde nyní navštěvuje druhý ročník a zajímá se o historii, politiku, jazyky, zeměpis a vůbec o dění kolem sebe. Od raného věku se svou sestrou docházel na dětskou skupinu, kde se učil biblickým příběhům. Církev československá husitská jej natolik fascinovala, že jí začal pomáhat s pořádáním různých akcí, docházel na ranní bohoslužby, a dokonce zvonit ve zvonici a svým zvoněním vítat věřící i nevěřící. Roku 2021 přijal křest a od té doby se snaží pravidelně docházet na bohoslužby, což se mu, přiznává, přes jeho nabitý program už moc nedaří...

Jamboree. Podivné slovo, že? Vymyslel ho před lety zakladatel světového skautingu Robert Baden-Powell tím, že spojil svahilský pozdrav jambo a výraz z domorodých australských jazyků coraboree a vzniklo něco, co by se dalo přeložit jako „slavnostní setkání“. Poslední tato největší skautská slavnost se konala loni (2023) v Jižní Koreji a já jsem měl tu možnost se jí zúčastnit.

Poprvé jsem o účasti na jamboree začal přemýšlet na táboře asi před pěti lety, kam skupinka členek a členů našeho oddílu přijela neobvykle až v polovině našeho táboření. Vysvětlovali to tím, že před pár dny přiletěli ze Spojených států z nějakého jamboree, kde se setkali se skautkami a skauty z celého světa a vyzkoušeli si mnoho zajímavých aktivit. Tehdy jsem se nadchl pro jamboree a začal jsem si shromažďovat informace o příštím setkání, které se konalo za čtyři roky.

Veškeré peníze, jež jsem v průběhu těch čtyř let dostal od babiček jako kapesné nebo za brigádu na zahradě, jsem spořil jen a jen na jamboree, protože jsem si byl vědom velké finanční zátěže, jež se s každým rokem přibližovala.

Zhruba rok předtím, než nás letadlo dopravilo na korejské území, jsem spolu s dalšími třemi lidmi z oddílu odeslal registrační formulář pro účast na akci. Od tohoto okamžiku se nám události jen míhaly před očima. Různá setkání jamoddílu (=skupina asi 40 účastnic a účastníků se svými vedoucími), kontingentu (=celostátní výprava na jamboree) a shánění finančních prostředků, to vše nebralo konce. A najednou kalendáře ukazovaly červenec a v něm zakroužkované datum našeho odletu. Celá česká delegace čítala 420 lidí, a proto se do východoasijské země létalo třemi spoji. Jedním přímým z Prahy do Soulu a druhé dva byly s přestupem, jeden v Taipei a druhý v Tokiu.

Já spolu se svou kamarádkou jsme se přepravovali třináctihodinovým letem přes Taipei, kde nám naše Ministerstvo zahraničních věcí zajistilo půldenní výlet pro poznání nového koutu světa, ale hlavně na zabití času na přestup. V letadle z Taipei do Soulu jsme strávili zhruba tři hodiny, ale na incheonském letišti na nás čekal další autobus, jež nás převezl na jamboree site, tedy na naše tábořiště.

mosty Královéhradecké diecéze CČSH 1/2024



První den se ale bohužel neobešel bez komplikací, protože místo ve stanech jsme museli přechkat noc v jambonemocnici – site zasáhly přívalové deště a byl zcela vytopený. Tábořiště se nacházelo v blízkosti moře a dá se říct, že mořem i bývalo. Korejské pořadatelky a pořadatelé za účelem postavení tábořiště vysušili část moře, aby se zde mohlo ubytovat na 50 tisíc lidí z celé planety.

Po počátečních komplikacích přicházely už jen menší nepříjemnosti. Přišly velké vlny veder, což na nekrytém bývalém mořském dně nebylo úplně komfortní a do toho jsme se museli v polovině evakuovat z důvodu tajfunu, který se rychle řtil na Korejský poloostrov.

Přírodní katastrofy, které nás sužovaly, se ale nakonec spíše kryly hezkými zážitky, novými zkušenostmi a přátelstvími, které jsme zde zažívali. Já osobně si z celého jamboree odnáším tu skutečnost, že je možné, aby se na jednom místě sešli lidé z jiných zemí, jiných kultur, náboženství, sexuálních orientací, genderů, pohlaví a nějaký čas společně žili, sportovali a prostě jen byli. A u toho všeho se nehádali, neprali se, neútočili na sebe. A právě to je to kouzlo skautství, které mě okouzlo v Koreji.



Jak jsem potkal duchovní rozměr ve skautingu



Má cesta křesťana se započala mým křtem v den, kdy jsem poprvé slavil svůj svátek. Se skauty jsem se díky mému otci setkal v mých pěti letech, krátce před třetím, a doufám že posledním, zákazem činnosti Junáka. Doma jsme měli dostatek skautské literatury a mezi otcovými přáteli o skauty nebyla nouze. Po obnovení Junáka jsem naplno nastoupil do služby a začal objevovat skauty – křesťany. Na jednom mezinárodním skautském setkání v Praze náhle proti mně stojí ve skautském kroji P. Jiří Reinsberg – Amundsen, kterého jsem znal jako kněze z Týnského chrámu v Praze. Jeho kázání byla originální a úžasná. Co ten tu dělá, vždyť je to kněz? Byl pravý kněz, a také pravý skaut. Pak jsem se na ústředí ČSH setkal s Milanem Matyášem – Asanem. To už jsem duchovním byl i já. Asan mě přizval ke spolupráci v tehdejší Duchovní radě Junáka, pracující v ekumenickém duchu. A tak jsem v plnosti poznával to, co jsem dříve tušil. Skautský a křesťanský život, toto obojí, má mnoho společného.

Někdy mezi lidem obecným o skautech panují zvláštní představy. Skauti jsou označováni jako divní lidé, žijící div ne v lese, kteří se divně zdraví, divně oblékají a říkají si divnými jmény. Zkrátka jsou divní a někdy se stávají i terčem posměchu. Tito divní lidé si říkají bratře a sestro, slovo služba pro ně není cizí, pravda je pro ně hodnotou, nikoliv předmětem spekulace. Nejsou lhotejní k sobě navzájem ani k ostatním lidem. Čemu věří, to vyjadřuje skautský slib a zákon. Skautský slib je základní přísaha skautů a ohnisko skautského duchovního života. Zní takto:

„Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe:

sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době,
plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony skautské,
duši i tělem být připraven(a) pomáhat vlasti i bližním.“

Slib lze doplnit dobrovolným dodatkem:

„K tomu mi pomáhej Bůh.“

Slova Pravda a Láska nejsou napsána velkými písmeny náhodně. I ve velkém vyznání víry ČSH vyznáváme, že „...věříme v život věčný, Dobra, Pravdy a Krásy...“ Velká písmena křesťanům ukazují, že se jedná o věci Boží. Ostatním pak naznačují, že je tu někdo, něco, co nás přesahuje.

Když zkusíte přeložit anglické slovo scout, dostanete výsledek jako například průzkumník, pátrač či rozvědčík. P. Jiří Reinsberg ve své knize *Skaut přemýšlí o Kristu* jej překládá slovem stopař. Shrnutí, je to ten, který jde vpředu a pro sebe i druhé hledá dobrou cestu. Proto skauting je především všestrannou přípravou na život. Cílem je získat správný vztah k okolnímu světu a lidem žijícím v něm. Umět si poradit v různých situacích a při tom si nenechat život zploštit do rozměrů peněz a honby za kariérou.

Před necelým rokem jsem byl vedením církve ustanoven jako Ústřední duchovní rádce v Junáku za ČSH. Co to znamená? Nepřesně řečeno – stal jsem se jakýmsi skautským kaplanem. Mým úkolem je zastupovat ČSH v Junáku a zároveň pečovat o skauty československého husitského vyznání.

Proto vysílám prosbu ke všem husitským skautům – zkusme spolu navázat spojení, vědět o sobě, vyměňovat si zkušenosti a setkávat se při různých příležitostech. Dokažme, že skautské ideály nejen spojují svět, ale dokážou více spojit i Církev československou husitskou.

Přeji vám tedy dobrou stopu na Boží cestě!

PETR VOPÁLKA – Čmelák
petr.vopalka@skaut.cz

Spiritualita mladých?

Anežka Smetanová, 2007.
Studuje 1. ročník gymnázia v Praze, jejími zálibami jsou tanec a volejbal.



Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

Dobrota pro mě znamená něco, co člověk dělá navíc, aby mohl někoho jiného potěšit nebo mu pomoci. Dobrota je pro mě známkou dobrého charakteru, věrnost pro mě znamená, že je někdo někomu věrný v tom smyslu, že mu nemusí každý den ukazovat, že potřebuje být s ním, ale že je schopný v náročných či nerozhodných situacích vždy stát na jeho straně. Nakonec naděje – naději vidím jako něco, co nás pohání dopředu, možná bych to přirovnala k motivaci. U sebe osobně naději cítím jako něco, co mě táhne dopředu a nejspíš je to i moji soutěživou povahou. Přijde mi, že tyto věci jsou úzce spojené a velmi záleží také na vůli člověka.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Pro mě osobně moc ne, ale jsou lidé, které to drží psychicky nad hladinou. Žijí pro něco, čemu mohou věřit a vidí ve víře světlo. Také si myslím, že spousta lidí žije právě pro víru, že věří, že když budou věřit, tak je po smrti čeká ráj.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Měla by se zabírat otázkami přítomnosti, brát ohledy na nynější dobu, respektovat to, že se lidí mění a nesoudit tolik.

Které otázky podle tebe by měla církev řešit?

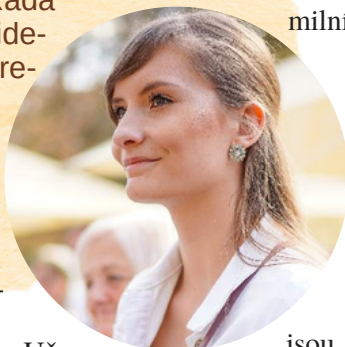
U této poslední otázky mě nic nenapadá.

Eliška Pechancová, 1999.

Studentka navazujícího inženýrského oboru na Fakultě regionálního rozvoje a mezinárodních studií Mendelovy univerzity v Brně. Ráda objevuje nové země a kultury, ideálně s krosnou na zádech, na trekku po horách až k moři.

Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

U těchto pojmů vidím silnou vazbu, která se promítá v různých sférách našeho života. Ať už jde o rodinu, přátelství, partnerství apod. My lidé nejsme neomylní, děláme chyby. Už od mala mám moc ráda Harryho Pottera. V pátém díle řekne kmostr Harryho – Sirius Black – pěknou a výstižnou větu, když Harry sám o sobě pochybuje: „Ty



nejsi špatný člověk, jsi dobrý člověk, kterému se přihodily špatné věci. Navíc, svět není rozdělený na dobré lidi a smrtijedy. Každý má v sobě světlou, ale i temnější stránku. Záleží na tom, kterou z nich si vybereme. To rozhoduje, kým jsme." I přestože se nám někdy mohou přihodit zlé nebo nepříjemné věci v životě, nesmíme ztratit naději, abychom víře v dobro zůstali věrní.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Určitě si myslím, že má a vždy mělo. Různé formy náboženství jsou ve společnosti zakořeněny odjakživa, a to po celém světě. Náboženství dokáže lidi propojovat a je už pouze na nás, jakou konkrétní církev si vybereme. Důležité však je, aby se v dané komunitě člověk cítil dobře a ztotožňoval se s vyznáním a směřováním církve.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Myslím si, že by měla být otevřená různým povahám lidí, kteří mají různé způsoby života nebo i sexuální orientace. Neměla by odsuzovat, ale snažit se pochopit, nabídnout pomoc člověku. Současně by měla hledat soudobé způsoby, jak oslovit i širší veřejnost, která se k žádné konkrétní církvi nehlásí (např. atraktivními a moderními sociálními sítěmi, pořádáním či spoluorganizováním zajímavých kulturních akcí apod.). Neměla by tak činit prostřednictvím nějakého vnučování, nátlaku apod. I mně jako věřícímu člověku není příjemné, když mě někdo zastaví na ulici, začne se ptát na moji víru a „tlouct“ mi do hlavy, že jedinou spásou je Ježíš. (Tím jsem popsala nejmenovaná církevní společenstva, mezi které CČSH nepatří.) Domnívám se, že také kvůli těmto skupinám je konkrétně naše česká společnost ještě více ateistická a hází všechny církve na jednu hromadu. To je rozhodně špatně, není to sice hlavní důvod tohoto fenoménu, spíše jej podporuje. I přestože jsem nezažila hrůzy 20. století jako světové války nebo vládu minulého režimu, které byly spjaty s útlakem, neustálou kontrolou, snahou oddělit jedince od duchovního jádra a mnoho dalšími újmami, které českoslovenští obyvatelé zažili, domnívám se, že tyto milníky v historii způsobily sekularizaci národa.

Které otázky podle tebe by měla církev řešit?

V předešlé otázce jsem se trochu ponořila do minulosti, pojďme se podívat na přítomnost... Rychlost současné doby (rozvoj technologií, AI), environmentální problémy, změny ve způsobu života lidí (masová spotřeba, ztráta morálních a estetických hodnot) rozpad tradičního pohledu na rodinu, manželství a obecně mezilidských vztahů a mnoho dalšího. To jsou podle mě soudobé problémy společnosti a těmto problémům by nejenom církev, ale každý člověk měl věnovat pozornost, a to nikoli jen skrze pokládání otázek, ale i v hledání řešení.

Spiritualita mladých?

Sára Linderová, 1991.

Učitelka na mateřské dovolené, k jejím zálibám patří hudba, jóga a četba knih s nerozlitou kávou :)



Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

Jsou to hodnoty, které ve společnosti v současnosti nejsou populární. Stejně tak jako laskavost, pokora, skromnost. Každá rodina, škola, církev by je proto o to více měla rozvíjet při výchově dítěte v rámci budování hodnot. Pro mě osobně znamená DOBROTA ochotu pomáhat, VĚRNOST ochota sdílet a souznět společný život a NADĚJE ochota doufat, snít a věřit i v nemožné. Všechny tyto hodnoty jsou propojené láskou, čímž myslím, že dobrota, věrnost ani naděje by bez lásky nebyla.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Náboženství je kotvou. Kotvou, která nás udrží v rozbouřeném moři světa, který ne vždy bývá dobrý. Pomáhá nám také usměrnit, ukotvit naše vlastní rozbouřené myšlenky a dodává odpovědi na životní otázky. Takže samozřejmě, že náboženství smysl má.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Naše církve by se měla více otevřít společnosti, řešit aktuální společenské problémy a nabízet duchovní oporu také v souladu se současnými požadavky společnosti. Otevřít se společnosti – pořádat akce „různých typů“ pro „různé typy lidí“. Řešit současné problémy – zabývat se např. otázkami LGBT komunity (sňatky, adopce...). Požadavky společnosti – přizpůsobit bohoslužby (např. provozovat třeba ve večerních hodinách), vynechat liturgii, více srozumitelně předkládat (překládat) slovo z Bible, snažit se ho zapasovat do současného světa.

Které otázky podle tebe by měla církev řešit?

Asi bych se opakovala odpovědí z předchozí otázky. Prostě církve by neměla být uzavřenou společností stagnující na místě. Měla by jít s dobou a reagovat na aktuální společenské problémy.

Eliška Bejčková, 2009. Navštěvuje základní školu v Bakově nad Jizerou, jejími zálibami jsou koně, četba, humor, sport.



Co pro tebe znamenají pojmy jako dobrota, věrnost a naděje?

DOBROTA – že seš prostě hodnej, pomáháš, ale nic za to nechceš.

VĚRNOST – když jsem někomu věrněj, věrnost Bohu

NADĚJE – když v něco věříš, věříš hodně, sice nevíš, jak to dopadne, ale věříš v to.

Má dnes náboženství vůbec nějaký smysl? Pokud ano, jaký?

Má. Aby nám pomohlo, abysme se necítili sami na naše problémy, abysme cítili, že nás někdo má rád bezpodmínečně.

Jak by podle tebe měla vypadat skutečně moderní církev?

Nijak, už takhle je dobrá. Nevím, co bych na tom měnila, už teď je dobrá, mně pomáhá, nevím, co na tom měnit. Hudbu i liturgii miluju tak jak máme, nic nechci měnit. Nemusí bejt všechno hned nutně moderní.

Které otázky podle tebe by měla církev řešit?

Tak mně už přijde, že církve všechny otázky řeší, já nevím, co furt všichni potřebujou měnit? Mně se to líbí, jak to je.

CCSHHK.CZ

mosty

Královéhradecké diecéze
CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

Čtvrtletník

1/ 2024

VIII. ročník

Registrace:

MK ČR E 22824

ISSN 2570-5431

Vydává:

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové

Číslo a den vydání:

1/21. 2. 2024

Kontaktní adresa:

Královéhradecká diecéze CČSH

Ambrožova 728/3


Hradec Králové 500 02

IČ: 62695720

dieceze.hradec@ccsh.cz

tel.: 608 404 746

<http://www.ccshhk.cz/>

 Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada:

Kateřina Havelková

Martin Chadima

Štěpán Klásek

Miroslava Mlýnková

Erika Oubrechtová

Pavel Pechanec

Jana Pechancová

Vladislav Pek

David Smetana

Odpovědná redaktorka:

Jana Pechancová

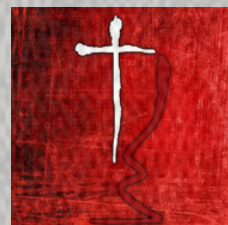
Sazba:

Jana Pechancová

Tisk:

Tiskárna Grafital Česká Skalice

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH.



KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ
V LETOŠNÍM ROCE PŘIPRAVUJE



12.–13. DUBNA SETKÁNÍ MLÁDEŽE
26.–28. DUBNA SETKÁNÍ RODIN
4.–6. ŘÍJNA SETKÁNÍ RODIN
18.–21. LISTOPADU DUCHOVNÍ OBNOVA

*Setkání v diecézi
2024*

PŘIHLÁŠENÍ NA DIECEZE HRADEC@CCSH.CZ
DALŠÍ INFORMACE NA WWW.CCSHHK.CZ